

Lana Lux

DUKKE

ROMAN

På dansk ved
Ann-Claire Olsen

KLARA W.

Efter et halvt år kom det tyske par og hentede Marina. Hele det halve år sendte de hende et brev hver uge, og hver måned sendte de en pakke. Hver eneste af de pakker åbnede Marina sammen med mig. De var fulde af fantastiske ting. Kiks, slik i alle farver, tyggegummi, vingummibamser, kinderæg, og chokolade med en lilla ko uden på. En gang var der et joggingsæt. Det var gråt og helt blødt indeni. I den sidste pakke var der en barbiedukke.

Marina blev nærmest en superstar i de måneder. De andre børn ville altid have nogle af de lækre sager, de ville røre joggingdragtens inderside eller bare holde barbiedukken. Der var også nogle der syntes at Marina var dum fordi hun sjældent gav noget væk, eller man skulle gøre noget for hende til gengæld for at få noget. For eksempel skulle man spise skindet på hendes mælk, tage hendes rengøringsstjans eller slå et af de andre børn, som hun ikke kunne lide. Men hun gav altid mig noget. Jeg fik også lov til at lege med barbiedukken eller at gå rundt med de grå joggingbukser på. En gang hvor vi sad og spiste chokolade, kom jeg til at græde.

- Hvad er der? spurgte Marina.
- Det er så lækkert, hulkede jeg.
- Hvad?
- Chokoladen.
- Det er da ikke noget at tude for.
- Du skal snart væk, og jeg kommer aldrig til at spise sådan noget igen.
- Sludder. Jeg sender dig noget.
- De andre tager det bare fra mig.
- Jamen så siger jeg til mine forældre at de også skal adoptere dig. Det ville da være det allerbedste.
- Det vil de aldrig gøre.
- Har jeg nogensinde svigtet dig? Det skal jeg nok ordne. Hold nu bare op med at tude.

Ugen efter blev Marina hentet. Hun havde pakket to plastikposer. Den ene var til hendes ting, den anden var til slikket som hun havde gemt. Vi omfavnede hinanden, og hun hviskede i mit øre:

- Det varer ikke længe. Stol på mig. Så gav hun mig posen med alle lækkerierne og gik ud af glasdøren.

Der stod jeg, krammede den krøllede plastikpose og stirrede på døren.

Sommeren gik på hæld og lækkerierne i posen svandt ind. Jeg talte næsten ikke med de andre børn, og de lod mig for det meste være. Hver dag spurgte jeg pædagogen om der var post til mig. Hver dag slog hun irriteret med tungen og rystede på hovedet. Den første september skete der to vigtige ting. Jeg begyndte i skole, og jeg fik en pakke, den første i mit liv.

Jeg sad længe på knæ foran pakken og prøvede at forstille mig hvad der kunne være i den. Så fandt jeg en lille saks og skar omhyggeligt klæbebåndet over. Øverst lå det grå joggingsæt som jeg så tit havde strøget hen over med hånden. Der var lagt en barbie dukke ind i tøjet, og nederst lå der et brev. Jeg tog papiret ud af kuverten, lugtede til de små roser der var trykt i papirets venstre hjørne, og kiggede på bogstaverne og ordene. Jeg kunne ikke læse. Jeg kendte ikke et ældre barn der kunne læse det for mig. Så der var ikke andet at gøre end at spørge Elena Wladimirowna. Modvilligt og nysgerigt tog hun brevet og læste højt for mig:

Kære Samira,

Tillykke med skolestarten. Nu er vi næsten voksne. Hvordan går det hos jer? Hvad lærer I? Får I lektier for? Får I karakterer? Driller de andre dig? Her er skolen begyndt. Første skoledag var d. 14. august, og som jeg forstår det, kan det være forskelligt fra år til år. Mine forældre er fantastiske og har købt mange ting til mig. Jeg har fået en sej rygsæk, den er tung og flot. Den er fra Scout. Det er et populært mærke, og det er vigtigt her. Der er en masse ting i den som jeg aldrig har set før. Der er et stort etui med lommer som kan klappes op. Der er mange flere lommer og stropper hvor man kan sætte alt muligt fast i fin orden, f.eks. en gennemsigtig trekant af plastik, forskellige tuscher til at skrive, male, understrege og tegne med, og så er der en ekstralomme til skemaet. Der er også nogle små gummidimser som ligner dem i slikposen, som var i pakken fra Tyskland dengang. Kan du huske dem? De har flotte farver og dufter af æble og hindbær. Jeg bed et stykke af et af dem og tyggede på det. Min mor flåede det ud af munden på mig og blev helt

panikslagen af bekymring over at der kunne være sket mig noget. Min far forsøgte at berolige hende. Han forklarede mig at det hedder viskelæder og ikke er noget, man kan spise. Det er vildt, ikke? Det er helt fantastisk her. Jeg ville ønske at du var her allerede. Mit værelse er i hvert fald stort nok til os begge. Mine forældre kommer snart og henter dig. De har endda købt en seng til mig hvor man kan trække en anden seng frem nedenunder. Min mor siger at det er praktisk hvis der er en veninde, der skal overnatte. Glæder du dig? Jeg glæder mig til vi ses.

Kram fra Marina.

PS: Det er en dame der har russisk i skolen, der har skrevet brevet for mig. Mine forældre fik fat i hende til mig. De opfylder alle mine ønsker.

PSPS: Jeg håber at du kan lide gaverne. Jeg har fået så mange ny ting at du kan få dem her. Pas godt på dem, så der ikke er nogen der hugger dem fra dig.

Jeg var som hypnotiseret af ordene og af billederne som de skabte i mit hoved, da Elena Wladimirowna foldede brevet sammen og skubbede det ind under skriveunderlaget på sit skrivebord.

- Må jeg godt få brevet igen? spurgte jeg og kunne næste ikke høre mig selv.

- Du kan jo alligevel ikke læse det. Smut med dig.

- Men... men det er jo mit brev.

- Jeg har jo lige læst det for dig, din utaknemmelige unge. Gå nu.

- Jeg vil gerne have det tilbage.

- Jeg beholder dit brev. Slut. Hun lo sit heksegrin, rejste sig og gik sin vej.

Jeg vågnede fordi Elena Wladimirowna flåede mig ved håret ud af sengen og gennem sovesalen midt om natten. Mine nøgne fødder kunne næsten ikke følge med, de snublede og slæbtes over beton-gulvet og stødte ind i sengestolper, fodlister, stoleben og hvad der ellers stod i vejen. Så kastede hun mig ud i vaskerummet og rettede vandslangen mod mig. Det kolde vand sprøjtede ud af slangen og blev til tusinde knive som fløj gennem rummet og borede sig ind i mit kød. Jeg gjorde mig bittelille og uigennemtrængelig som altid, og så forestillede jeg mig hvordan knivene bare prellede af.

- Rejs dig, din lille lort, sagde Elena Wladimirowna med træt stemme. I sigøjnere er som dyr. Nej, som insekter. Et normalt barn ville i det mindste have grædt, men sådan en sigøjnerhund som dig...

Jeg stod presset ind mod væggen og hørte mindre og mindre af hvad hun sagde. Vandet løb fra mit hår ned over mit ansigt og dryppede fra næsen ned på fliserne. Dråberne slog en rytme som jeg et kort øjeblik kunne synke helt ind i. Da hun slog mig med håndklædet i ansigtet, hørte jeg hendes ord igen.

- I sigøjnere stjæler altid, det ligger i jeres blod, men jeg skal få det ud af dig, kan jeg godt fortælle dig. Du bliver her i nat. I morgen skal det brev ligge på mit skrivebord igen. Lige præcis der, hvor du har hugget det fra. Ellers Gud nåde dig, siger jeg bare.

Jeg blev siddende et stykke tid i vaskerummet og kiggede på vandpytten der strakte sig hen over hele gulvet som en krokodille. Mon der fandtes krokodiller i Tyskland? Jeg forsøgte at forestille mig hvordan de svømmede rundt i store springvand. På et tidspunkt rejste jeg mig og gik på tåspidserne ud af vaskerummet, forbi det lille værelse hvor Elena Wladimirowna lå og snorkede

og hen til min seng på sovesalen. Jeg tørrede mig med lagnet og tog underbukser, en t-shirt og det grå joggingsæt på som jeg havde gemt under madrassen. Det var egentlig ikke et sikkert gemmested, for mange af børnene opbevarede deres yndlingssager og især undertøj under madrassen. Så tog jeg brevet og barbiedukken frem fra hovedpudebetrækket og sneg mig tilbage til gangen. Jeg tog mine sko på. Et øjeblik overvejede jeg om Elena Wladimirowna måske havde ret når hun sagde at det ligger i mit blod at stjæle. Hvis det virkelig var sådan, så kunne jeg bare tage Katjas sko på, for de er pænere, tænkte jeg.

Men så lod jeg alligevel være. Måske for at hævne mig på Elena Wladimirowna. Eller fordi jeg alligevel ikke er født med at stjæle. Det ved jeg ikke. Jeg hentede den fint sammenpakkede plastikpose i mit skab, lagde brevet og barbiedukken ned i den og viklede det sammen til en lille bylt. Jeg tog ikke glasperlen, slikpapiret og knolderoden med. Dem får jeg ikke brug for i Tyskland, tænkte jeg.

Jeg gik ned ad trappen. Viceværten sov i sit kontor bag glasruden. Nøglen sad i døren. Jeg drejede den og gik ud. Så nemt. Jeg havde aldrig troet, at det ville være så let.

Selvom jeg ikke kendte til noget udenfor børnehjemmet, var jeg ikke bange for at forlade stedet. Jeg følte ikke noget. Ingen glæde, ingen spænding. Jeg havde bare besluttet at gå min vej og tage hen til banegården og så tage toget videre til Tyskland og til Marina. Dengang anede jeg ikke hvor latterligt og absurd mit forehavende var.

Med stolte, hurtige skridt gik jeg ned ad vejen i mørket. Jeg pres-

sede plastikposen med mine ting tæt ind til brystet. Jeg talte gadelygterne på fingrene for at holde styr på hvor langt jeg var kommet væk fra børnehjemmet. Man må ikke se sig tilbage, aldrig. Enhver idiot ved at hvis man vender sig, sker der noget dårligt, og man kommer tilbage til det samme sted igen.

Så jeg gik bare videre indtil den smalle gade hvor børnehjemmet lå, krydsede en bred allé. Et lille stykke længere fremme var der et busstoppested. Jeg havde lagt mærke til det, engang vi var i cirkus. Fordi jeg ikke vidste særligt meget om livet dengang, gik jeg ud fra at der kun var en eneste bus i hele den store by hvor jeg boede, og at den kørte lige derhen hvor man skulle hen.

Jeg vidste ikke hvad klokken var, men det var mørkt, og der kørte ingen busser. Jeg satte mig på den ramponerede bænk og besluttede at vente. Jeg gjorde mig umage for ikke at falde i søvn så der ikke var nogen der kunne hugge mine ting, men så faldt jeg alligevel i søvn. Da jeg vågnede, holdt der en bus. Jeg sprang op og knugede posen ind til mig.

- Jeg skal til stationen.
- Jeg kører ikke til stationen, sagde den tykke chauffør.
- Men jeg skal derhen.
- Tror du jeg er en taxi? Jeg kører ikke derhen, siger jeg
- Men du er da buschauffør?

En ung kvinde masede sig forbi mig, gav chaufføren nogle penge, fik en lille lap papir og satte sig.

- Sig mig engang, er du dum eller hvad? Den her bus kører ikke til stationen.

Jeg steg ud. Dørene lukkede sig hvinende og skrattende. Så forstod jeg på en måde hvor lille og hjælpeløs jeg var. Det var lyst nu,

men køligt. Jeg tog Barbie frem, og vi overvejede sammen hvad vi skulle gøre.

- Jeg er bange, sagde Barbie.

- Jeg kan beskytte dig, sagde jeg.

- Det er for farligt.

- Der er jo ikke sket noget slemt endnu. Og der var da heller ikke specielt rart på børnehjemmet.

- Nej, men det kendte vi da. Vi aner ikke hvad der sker her.

- Det er derfor vi skal til Tyskland og hen til Marina. Så er vi ikke alene mere. Hun ved alt hvad der er værd at vide.

Sådan sad vi og snakkede frem og tilbage. Pludselig standsede en bil ud for os, og en mand rullede vinduet ned og vinkede mig hen til sig.

- Ja?

- Hvor skal du hen?

- Til stationen.

- Hvor gammel er du?

- Ti år, løj jeg.

- Du ser da ikke ældre ud end syv. Ved dine forældre hvor du er?

- Øhh...

- Er du måske løbet hjemmefra?

- Mine forældre er skilt, og min far har været rigtig led over for mig. Jeg vil hen til min mor, og mor siger at jeg kan komme hen til hende... hun bor tæt på stationen, og jeg skal derhen på en eller anden måde...., vældede det ud af mig. Jeg var selv overrasket over løggen, for normalt var min tunge ikke hurtigere end mine tanker. Det var mere noget Marina var god til.

- Hop ind, så kører jeg dig derhen. Det så ud til at manden købte

min historie. Jeg hoppede ind i bilen. Du er da heldig at jeg skal i samme retning. Det er nemlig ret langt væk. Så din far var et svin. Drak han? Drankere er altid svin. Misforstå mig ikke, det kan være de fineste folk, men når de drikker så er det slut med det. Så bliver de til monstre. Min far var også dranker. Han tæskede mig gul og blå. Men når han var ædru, så kom han med gaver til mig, og vi tog ud at fiske og sådan noget. Har din far taget dig med ud at fiske. Okay, du er jo en pige, du er nok vild med andre ting... Er du ti år? Altså, jeg ved ikke, når man er ti år i dag, så er man nok sådan mere... nok ikke altid, men tit mere ...

Sådan snakkede han hele vejen, han talte og talte, og til sidst hørte jeg ikke hvad han sagde og faldt i søvn.

- Hej, vågn op. Han strøg mig over kinden.

- Hvad?

- Her er stationen. Hvor bor din mor?

- Øhmm...

- Hvad hedder gaden?

- Gaden hedder..., altså, jeg kan selv gå derhen herfra. Jeg ved hvor det er.

- Okay. Har du brug for penge?

- Hvad?

- Her. Tag dem nu bare. Du er en køn, lille pige.

Jeg steg ud med den sammenkrøllede seddel i den ene hånd og plastikposen i den anden. Bilen kørte, og jeg blev stående på fortovet. Det var blevet helt lyst. Luften var tør og smagte af støv. Mange mennesker med tasker, poser, kufferter og tøjbylter løb og maste sig forbi mig. To herreløse hunde gøede, ved skraldespanden sad en tandløs mand uden ben og spillede på akkordeon. En tyk kvinde

med gråt hår og store fedtpletter på forklædet råbte:

- *Piroschki*, friske *Piroschki*.

En gammel, tynd bedstemor lå helt ubevægelig på en bænk. Mine øjne brændte og huden spændte på hele kroppen. Jeg havde også et hul i maven. Jeg kiggede mig omkring for at sikre mig at der ikke var nogen der kiggede. Så foldede jeg den fugtige, varme pengeseddel ud. En ældre mand med et langt overskæg, buskede øjenbryn og et strengt vidende blik var afbildet på den. Jeg vidste med det samme at en seddel med sådan en mand på, måtte være meget værd. Jeg overvejede hvad jeg skulle bruge alle de mange penge til.

Først vil jeg købe mig en af de friske *Piroschki*, eller flere til rejsen. Og så billetten til toget. Og måske noget til Marina. Det vil være skørt at ankomme hos Marina uden en gave. Og skal jeg måske ikke også have noget med til hendes forældre. Men hvad? Også *Piroschki*, hvorfor ikke? tænkte jeg og gik hen til boden.

- Jeg vil gerne have *Piroschki*, sagde jeg.

- Hvor mange? spurgte den tykke kvinde.

- Til mig selv og til Marina og hendes forældre.

- Så hvor mange?

- Til mig, til Marina og hendes forældre, gentog jeg.

- Kan du ikke tælle selv?

- Jeg talte på fingrene hvor mange vi var og stak stolt fire fingre i vejret.

Hun rystede på hovedet.

- Børn nu til dags ... alt går ned ad bakke i det her land. Sådan et stort barn og hun kan ikke tælle. Hvor mange viser du mig der? Fire eller hvad?

Jeg nikkede.

- Det bliver 20 griwni.

Jeg rakte sedlen op til hende. Hun begyndte at hidse sig op, og hun blev mere og mere rød i det runde hoved. Jeg forstod ikke helt hvad der var galt, men jeg vidste at man helst skulle smutte i sådan nogle situationer før der skete noget endnu værre.

Jeg vendte tilbage til træet hvor jeg var steget ud af bilen, og overvejede hvordan jeg skulle komme over den brede gade med alle bilerne og busserne og hen til stationen. Alle mine forsøg mislykkedes. Jeg var ved at blive kørt over flere gange. Endelig var der en kvinde der blev opmærksom på al den dytten. Hun tog mig i hånden og førte mig rask over vejen. Så viste hun mig indgangen til banegården og forklarede mig hvor billetlugen lå og gik så videre på sine stilethæle.

Banegårdshallen var mørk og kølig. I midten stod der en del bænke. Der sad og lå en masse mennesker. Til højre for indgangen var billetlugen, præcis som damen med stiletterne havde sagt. Jeg stillede mig bag den ældre mand der stod bagerst i køen. Til venstre for billetlugen sad en kvinde på gulvet med sin baby på skødet. Hun havde det samme sorte hår og den samme mørke hud som jeg selv. Babyen suttede på hendes bryst, og man kunne se noget af hendes store, mørke brystvorte. Foran hende stod en plastikskål med rigtig mange pengesedler. Nu lænede den gamle mand foran mig sig op ad disken og talte gennem glasset med en køn blond pige med store lyserøde læber, der sad bagved. Hun lignede min Barbie. Men hun var ikke helt så pæn. Han lagde pengene til hende, fik sin billet og gik sin vej. Så var det endelig min tur. Jeg stillede mig på tåspidserne

og forsøgte at strække min hals så langt som muligt så jeg kunne tale med damen bag glasset.

- Jeg vil gerne til Tyskland.

- Ja, det er der mange der gerne vil. Jeg ville heller ikke have noget imod det, du lille, sagde kvinden med de lyserøde læber.

- Jeg vil til Tyskland. Der bor min veninde.

- Så er du da tættere på drømmen end jeg er, søde. Hun lo og kastede hovedet bagud og hendes store, lyserøde mund blev endnu større. Hør engang, du lille, du er virkelig rigtig sød, men jeg må videre med arbejdet her. Bagved dig står en masse mennesker der også gerne vil købe en billet, forstår du? Det ville være fint hvis du går hen til din mor igen.

- Jeg er ikke lille, og jeg vil også købe en billet. En billet til Tyskland. Demonstrativt tog jeg min pengeseddel frem, løftede den op over mit hoved med strakte arme og hamrede den ned i disken.

- Åh, skatter, hvor er du sød. Du skulle nu hellere købe et par bolsjer. Det er hvad du kan få for den. Hvor sødt! Til Tyskland for fem griwni. Åh Gud, jeg kan ikke mere. Hendes tåbelige latter blev højere, og hendes fede, lyserøde mund blev hæsligere.

- Så er det nok, min pige, vi kan ikke stå her i evigheder. En ældre kvinde skubbede mig til side.

Jeg stod et stykke tid og kiggede på de mange forskellige mennesker som købte billet til deres drømmedestination. Så blev jeg træt af det, satte mig på en ledig bæk og overvejede. Endelig kom jeg på en løsning. Penge. Jeg havde brug for mange penge.

Det var blevet midt på dagen. Jeg sad stadig i banegårdshallen med min plasticpose og mine fem griwni. Jeg var skrækkelig sulten. Jeg

tænkte på hvad de mon fik at spise på børnehjemmet nu. Og om de mon havde lagt mærke til at jeg ikke var der. Mon de ledte efter mig? Mon de vidste at jeg snart ville være i Tyskland? Mon de var misundelige på mig? Så tænkte jeg igen bare: sulten, sulten, sulten, sulten... Jeg ville ikke brugen nogen af pengene, så jeg overvejede at spørge den mørkhårede kvinden med de mange penge i plastikskålen. Hun havde også siddet i timevis i banegårdshallen ligesom mig selv. Babyen havde hun en gang imellem på skødet, en gang imellem ved brystet, og en gang imellem lagde hun den på jorden. Jeg gik over til hende med forsigtige skridt.

- Jeg er sulten og har ikke så mange penge. Kan jeg få nogen af dine? spurgte jeg hende meget høfligt.

- Er du dum eller hvad? Hvad tror du egentlig at jeg laver her, hva'? Skrid, din lille luder, før jeg giver dig en på skallen. Gå et andet sted hen og tig, din lort. Så sidder man her hele...

Jeg kunne stadig høre hende bande og svovle da banegårdens tunge dør faldt i bag mig.

Middagsheden var ulidelig. Det var som om asfalten glødede, og jeg kunne se en slags damp stige op fra jorden, mens jeg sad på banegårdstrappen. Som om alt blev ristet på en kæmpe stor pande. Jeg ved ikke helt hvorfor, men jeg begyndte pludselig at græde og kunne slet ikke holde op igen. En mand bøjede sig ned til mig, rakte et bolsje frem mod mig og spurgte:

- Vil du have et?

- Hmm. Jeg tog det, pakkede den let smeltede karamel ud af det knitrende røde folie og proppede den i munden.

- Du er nok ikke den store livsnyder, hva'? spurgte han mig med

et skævt smil på ansigtet. Han havde en cigaret i mundvigen. Senere så jeg ham meget sjældent uden en smøg i mundvigen. Jeg hedder Rocky. Han satte sig tungt ved siden af mig på trinene og holdt en hel pose af de dejlige bolsjer hen mod mig. Vil du have flere?

Jeg forsynede mig. Først tøvede jeg lidt, men så flåede jeg hæmningsløst bolsjerne ud af posen, pillede papiret af og masede stadigt mere af den klæbrige masse ind mellem tænderne. På et tidspunkt var min mund bare en kæmpestor knebel af himmelsk sukkersød karamelmasse.

Rocky begyndte pludselig at grine. Jeg vidste ikke præcis hvorfor, men jeg grinede også.

- Jeg har da i hvert fald gjort dig i bedre humør, sagde han.
- Hmm... Jeg kæmpede stadig med massen i min mund.
- Hvem er du egentlig sammen med?

Jeg undlod at kigge på ham. Jeg trak på skuldrene og kradsede karamel væk fra mine kindtænder med en finger.

- Er du stukket af?
- Det ved jeg ikke.
- Nå, det er vel ikke så svært. Ved dine forældre, hvor du er, eller er du stukket af?

- Jeg har ingen forældre.
- Børnehjem?
- Hmm...
- Så er du altså stukket af?

Jeg kunne mærke hvordan mine arme og ben pludselig blev slappe, og det begyndte at dunke i mine ører.

- Hey, du bliver jo helt bleg. Han strøg mig med sin ru hånd over kinden. Du skal ikke være bange. Slet ikke for mig. Jeg sladrer ikke.

Jeg forstår dig bedre end du tror. Jeg har selv været på børnehjem, forstår du.

- Også på *Solskin*? røg det ud af mig.

- Nej, nej. Han grinede hæst. Det var slet ikke i Ukraine. I Georgien. Men børnehjem er det samme lort overalt. Her eller der. Det er skide lige meget hvor, du lille. Er der andre der er stukket af sammen med dig?

- Nej.

- Virkelig? Helt alene. Respekt, skat, respekt. Wauw, det kræver nosser. Du er en ægte juvel. Sådan noget kan jeg mærke med det samme. Det kan jeg godt sige dig!

- Hvordan det?

- Du er bare noget helt specielt. Det kan man fornemme, bare man ser på dig. Dine øjne. Kig lige en gang rigtigt på mig, skat. Kig lige en gang.

Med sænket hoved kiggede jeg op i hans kantede ansigt og på den store næse med de mange sorte prikker. Hans hud var lige så mørk som min. Under hans tykke øjenbryn skinnede de sorte øjne. Han løftede min hage og gav sig god tid til at studere mit ansigt.

- De øjne, ... mand, mand... Hvem kan modstå dem. Du bliver en rigtig skønhed når du først bliver stor, skat. Jeg har aldrig set den farve før. Hvad er det for en? Blågrøn? Et par gule prikker er der også... og så de sorte øjenvipper. Man kan næsten ikke tro på at de er ægte. Hvis du bare ville holde op med at se så alvorlig ud. På den anden side er det jo mere voksent. Du er en lille barnekvinde. Hvor gammel er du egentlig?

- Tolv.

- Er det rigtigt? Han smilede og pustede røg ud til siden.

- Nej, syv. Jeg ved ikke hvorfor, men jeg kunne ikke lyve for ham.

- Wauw, og hvad skal du lave nu? Jeg mener: har du en plan? Eller er du bare klatret helt spontant ud ad vinduet?

- Nej. Jo, altså, jeg har en plan, og jeg er ikke klatret ud ad vinduet. Jeg gik bare min vej, og nu vil jeg til Tyskland. Min bedste veninde, Marina, bor der. Hun har forældre nu, adoptivforældre. Og hun venter på mig. Og måske kunne jeg allerede have været der for længe siden, men jeg kunne ikke købe nogen billet, og jeg ved heller ikke hvad for et tog, og...

- Sejt. Det lyder godt. Din veninde har virkelig vundet i lotteriet. Er de der tyskere rige? Selvfølgelig, dumt spørgsmål. Det er ikke helt nemt. Det tager et par dage, tror jeg, og det koster også mange skejser. Har din veninde ikke sendt dig nogen penge?

Jeg rystede på hovedet.

- Det er tarveligt af hende. Har du overhovedet nogen penge?

Jeg stak hånden i lommen og tog sedlen med den alvorlige mand frem.

- Kun dem her, sagde jeg spagfærdigt.

Præcis som jeg havde forventet, begyndte Rocky at le.

- Hey skat, det der er jo ingen penge. Det er kun til et par bolsjer. Han tog et dybt sug af cigaretten og lod tre runde røgringe forsvinde op i luften. Okay pige, i dag er din lykkedag. Du kan jo ikke så godt blive her på gaden. For hvem ved hvem du så løber ind i? Du kommer med mig hjem. Der bor også et par andre unger hos mig. Mennesker som dig og mig som det her lortesamfund har kastet op. Alle kan få tag over hovedet hos mig, og der er også altid noget at æde. Dem skal du nok blive gode venner med. Jeg viser dig hvordan du får fat i nogle moneter, og hvis du så mangler noget, så

spæder jeg op. Så køber vi en billet til Tyskland, min juvel. Afsted til det smukke liv.

Han rodede op i mit hår med sin tunge hånd, strøg det så igen glat og rejste sig langsomt.

- Kom. Tag dine ting. Min bil står lige derhenne.

Vi gik hen til hans bil. Den holdt i en sidegade bag banegården.

- Det er en udenlandsk bil. Alfa Romeo. Kan du lide den? spurgte Rocky.

Jeg nikkede. Jeg havde aldrig kørt i sådan en før. Faktisk havde jeg kun kørt i bil en gang. Rocky lod sig falde ned på sædet, så hele bilen hældede til siden. Så lænede han sig fremover og åbnede den anden sidedør.

- Stig ind, min juvel, sagde han.

Jeg var tryllebundet af hans hæse stemme, hans levende øjne, hans venlighed. Jeg satte mig forsigtigt ind i bilen og lukkede bil-døren.

- Nej, skat, hårdere. Han bøjede sig hen over mig, så hans varme, fugtige mave kom til at ligge på mit lår. Han lugtede af sved, cigaretter og løg, og selvom det var klamt, kunne jeg på en måde også godt lide det. Han smækkede døren så hårdt i at jeg for sammen. Jeg har altid været bange for høje lyde.

Vi kørte afsted. Ingen af os sagde noget. Jeg sad som stivnet. Selvom jeg syntes Rocky var virkelig flink, havde jeg en ubehagelig følelse i maven. Måske var det bare sult, eller på grund af varmen. Jeg blev ved med at tørre sveden af min overlæbe og panden, men de blev hele tiden svedige med det samme igen.

Rocky havde åbnet vinduet og lod sin ene muskuløse arm hænge ud af bilvinduet, mens han styrede med den anden. En gang imel-

lem rodede han ved radioen. Vinden var kølig og behagelig, men jeg blev ved med at svede som et svin og fik snart følelsen af at sidde i en vandpyt. I radioen spillede de *Russkaja Wodka*. Den sang kendte jeg godt. En af pædagogerne på børnehjemmet plejede at spille den og at tage sig en dram imens.

Han tog en smøg til. Han røg virkelig uafbrudt. Så rakte han bagud under bilens bagsæde og fandt en halvtom flaske Pepsi.

- Er du tørstig, min juvel?

Jeg rakte andægtigt ud efter den varme plastikflaske som han svingede foran mig. Jeg havde aldrig smagt cola før. Jeg kendte det kun fra reklamerne i fjernsynet. Der var et fjernsyn på børnehjemmet. Det tilhørte pædagogerne. Men nogle gange måtte vi gerne se med. Jeg skruede forsigtigt låget af og tog en lille slurk. Den mørke væske fyldte min mund. Den var sød og havde kun meget lidt brus. Det prikkede på min tunge som små nåle. Jeg ville straks give flasken tilbage, men Rocky sagde at jeg bare kunne drikke så meget jeg havde lyst til, så jeg drak det hele, slurk for slurk.

- Hvor lange tid tror De at der går til jeg har samlet alle pengene og kan tage til Tyskland.

- Skat, du kan roligt sige du, jeg er bare Rocky, sagde han og blinkede til mig.

Jeg kan ikke lide, når nogen blinker. Jeg forstår aldrig hvad det skal betyde. Betyder det at det er en vittighed? Eller har jeg gjort noget dumt? Eller synes man om mig? Jeg fatter det ikke, og jeg kan ikke lide det. Efter et stykke tid spurgte jeg igen:

- Hvor lang tid tror du det tager inden jeg kan rejse til Tyskland?

- Skatter, jeg aner det ikke. Jeg kan kun sige at jeg vil hjælpe dig, og at du kan blive hos mig indtil du har nok skejser. Men jeg er sgu

ikke Gud der ved hvornår pengene regner ned over dig. Hvis jeg vidste det, havde jeg et helt andet liv, skat, det kan jeg godt sige dig. Men ingen stres. Du skal bare være glad for at jeg har samlet dig op, og at du har fået tag over hovedet før du løb ind i en anden. Hvad hedder du egentlig?

- Samira, sagde jeg.

- Samira, gentog han.

Han var virkelig flink, og jeg kunne godt lide de små huller der viste sig på hans ubarberede kinder når han smilede til mig. Jeg kunne mærke hvordan en bølge af afslappethed bredte sig over mig, mine øjenlåg blev helt tunge, og jeg faldt i en dyb søvn.